

[O. Mathiasen.]

mig. Han sagde, at det var hans tro, at mit partis stillingtagen i denne sag ville blive bedømt efter fortjeneste ude i den store og brede befolkning. Må jeg slutte med her at sige, at hvad mit partis stilling til den sag, vi her behandler, angår, er det min absolutte overbevisning, at vi ude i den store brede befolkning har en meget stor, bred tilslutning til de synspunkter, vi gør gældende, og jeg kan sige som det ærede medlem hr. Aksel Larsen, at hvis regeringen ikke er overbevist herom, kan man let få det opklaret ved at sende spørgsmålet ud til folkeafstemning. Jeg mener i det hele taget, at det er aldeles uforvarligt, aldeles ansvarsløst, for ikke at bruge stærkere udtryk, at Danmarks befolkning ikke får lejlighed til at udtale sig om en sag med så vidtrækkende konsekvenser, som der her er tale om. Jeg opfordrer det høje ting til at mærke sig det, jeg har sagt til sidst, og at handle derefter, inden det er uigenkaldeligt for sent.

Else-Merete Ross: I 1955 stemte det radikale venstre imod Tysklands optagelse i NATO, men Tyskland blev alligevel medlem. Det er en realitet, vi ikke kan komme uden om. Jeg ser ikke med nogen sympati på et genoprustet Tyskland, men også det blev en realitet, vi ikke kan komme uden om. Jeg synes derfor, man må prøve på trods manglende sympati at undersøge, om der ikke er visse fordele ved denne ordning.

Gennem NATO-samarbejdet og nu gennem Romunionen har man prøvet at drage Tyskland så stærkt ind i et europæisk samarbejde, at der er stor sandsynlighed for at undgå tidligere århundreders indbyrdes krige i Europa. Det må også være en fordel for Danmark, at man derved har forhindret Tyskland i at kunne optræde på egen hånd. Den tyske forbundshær er opbygget således, at der ikke findes selvstændige tyske kommandoinstanter. Alle tyske styrker ledes af fælles NATO-kommandoer. Det lyder måske ikke særlig smigrende, men det er velsagtens netop sket for at kunne kontrollere, at Tyskland intet kan foretage sig på egen hånd. I den dansk-tyske enhedskommando, der har været tale om, var jeg ikke tryk ved, at danske og tyske officerer

alene skulle være i samarbejde. Med den ordning, vi nu har fået, hvor allierede officerer er med, har vi fået den samme NATO-kontrol som andre steder i forbundshæren, og det mener jeg er af den største betydning.

Selv om jeg personlig føler mig skuffet over den udvikling, der er foregået i Tyskland, har jeg kontakt med bevidst arbejdende demokratiske kredse i Tyskland, og jeg mener, det er en opgave at styrke disse kredse mest muligt. Selv om vi er et lille land, kan vi godt bidrage dertil.

I den nuværende internationalt spændte situation finder jeg det endnu mere påkrævet end før, at der ikke er mulighed for nogen selvstændig tysk aktion, og det mener jeg den nye fælleskommando yderligere bidrager til.

Når jeg stemmer for fælleskommandoen, er det, fordi jeg derigennem mener at støtte fredens sag i Europa.

Erik Kragh: Det ærede medlem hr. Aksel Larsen udtrykte tvivl om, hvorvidt de tyske styrker kunne bruges til andet end forsvar, og han spurgte: hvem kan hindre, at de tyske enheder trækkes ud af NATOs styrker? Det ærede medlem hr. Aksel Larsen mener altså, at der er noget bag ved den megen tale om en trussel over for Sovjetunionen fra tysk side, denne frygt, som vi ustandselig får at høre om og senest, da den tyske forsvarsminister Strauss var i Oslo, og da nogle danske soldater sejlede ned og gik i land ved Eckernförde. Da blev det fra russisk side udtalt, at truslen mod Sovjetunionen i Østersøen var vokset.

Jeg vil derfor gerne et øjeblik ulejlig det høje ting med en ganske kort redegørelse for, hvor megen realitet der er bag den fra russisk side udtrykte frygt for de vesttyske styrker, en frygt, som det ærede medlem hr. Aksel Larsen altså synes at ville støtte.

Først må jeg måske sige, at når Vesttyskland overhovedet blev genoprustet, var det en følge af den kolossale militærmagt, der blev opretholdt øst for jerntæppet, og som, længe før Vesttyskland blev oprustet, blev forstærket gennem oprustning af Østtyskland ved sovjetrussisk foranstaltning. Jeg må måske også nævne, at Vesttysklands oprustning er begrænset derved, at Vesttyskland overhovedet ikke må lave